

L'illa dels llibres

Actualitat literària

NÚMERO 24

**JUSSI
ADLER-OLSSSEN**

10 COLSON WHITEHEAD

**3 BENJAMIN BLACK
VS JOHN BANVILLE**

**ALBERT SÁNCHEZ
PIÑOL I LA RECERCA
DELS "PIGMEUS"**

8

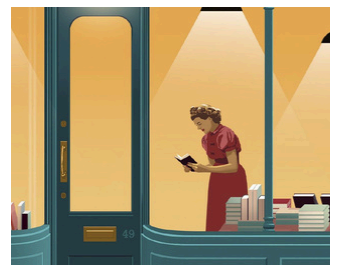
MARÇ 2024

Fotografia: Jordi Milian

**JÈSSICA DEL
MORAL I ELS
VINCLES
AFECTIUS** **13**

**NÚRIA PRADAS,
HOMENATGE A
AGATHA CHRISTIE** **18**

CONTINGUTS

JOHN BANVILLE, BENJAMIN BLACK, EL CRIM DE VIURE

NOTA DE L'EDITOR

A L'Illa dels Llibres parlem de la dualitat d'autors com John Banville i el seu alter ego més negre amb Benjamin Black. L'autor irlandès presenta una nova novel·la negra "Els ofegats" on continua amb la saga del patòleg forense Quirke i l'inspector Strafford.

Altres dualitats són amb les que compta l'escriptor Albert Sánchez Piñol. A "Les tenebres del cor" combina els seus dos vessants d'antropòleg i escriptor a la recerca dels "pigmeus".

Descobrim una nova escriptora Jèssica del Moral que debuta amb l'excel·lent novel·la "Vincles, afectes i grillons", on ofereix una mirada sensible i intel·ligent sobre les relacions humanes, amb una narració que es mou entre la introspecció i l'observació social.

Amb Colson Whitehead, l'escriptor nord-americà, doble guanyador del premi Pulitzer, coneixerem més detalls de "Manifest delictiu", el segon lliurament de la trilogia iniciada amb "El ritme de Harlem"

Presenten la nova novel·la de l'escriptor danès Jussi Adler-Olssen, el desè cas del "Departamento Q" i amb Núria Pradas farem un homenatge a la reina del misteri Agatha Christie.

La banda sonora d'aquest nou lliurament de la revista digital de L'Illa dels Llibres la posarà Haruki Murakami a ritme de jazz gràcies al llibre "Retrats en Jazz".

JUSSI ADLER-OLSEN

ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL

JORDI MILIAN

Director de L'Illa dels Llibres

10 COLSON WHITEHEAD I EL MANIFEST DELICTIU

13 ELS VINCLES DE JÈSSICA DEL MORAL

18 L'HOMENATGE DE NÚRIA PRADAS A AGATHA CHRISTIE

20 MURAKAMI A RITME DE JAZZ

L'Illa dels Llibres

✉ INFO@ILLADESLLIBRES.COM

🌐 WWW.ILLADESLLIBRES.COM

DIRECCIÓ I TEXTOS JORDI MILIAN

John Banville, Benjamin Black i el crim de viure

Fotografia Jordi Milian

L'escriptor irlandès publica "Els ofegats", el darrer lliurament de la saga del patòleg forense Quirke i l'inspector Strafford

John Banville va néixer el 8 de desembre de 1945 a Wexford, una petita ciutat del sud-est d'Irlanda. Va començar la seva carrera literària com a periodista i editor a The Irish Press i posteriorment a The Irish Times, on va treballar durant més de trenta anys.

Banville ha estat un dels autors convidats a la darrera edició del festival BCNegra, on ha conversat amb el periodista Xavi Ayén per parlar de la seva obra i també sobre aspectes de la seva vida. L'escriptor irlandès ha parlat de la ciutat de Dublín "Quan feia anys, els pares em regalaven bitllets de tren per anar a Dublín. Em semblava un lloc meravellós. Encara que hi visqui des de fa anys, sempre m'he sentit un outsider." Assegura que els escriptors s'han de sentir forans, "com un caragol que ha perdut la closca per sentir les gotes de la pluja".

L'any 2016 en una entrevista a L'Illa dels Llibres revelava que volia ser pintor "Vaig intentar ser escriptor quan tenia 12 anys escrivint horroroses imitacions de James Joyce. Eren uns relats breus horribles. Quan tenia quinze anys vaig intentar ser pintor, però no tenia cap talent, malgrat això, em va servir per veure el món des d'una mirada pictòrica i també em va ensenyar a admirar els quadres des del prisma d'un pintor. Tot art té una tècnica al darrere i sovint la gent parla d'inspiració i de muses, però l'art és tècnica."

EL PES DEL CATOLICISME EN LA SEVA OBRA

John Banville al seu pas per BCNegra 2025, ha reflexionat sobre la seva infantesa en una Irlanda profundament catòlica. "Allò que per a la resta del món eren errors, per a nosaltres eren pecats. Ens ensenyaven la diferència entre concubinitat i desig quan teníem set anys. L'Església catòlica considerava que tots érem pecadors i que tots estàvem condemnats. Un bon lloc per començar la carrera d'un novel·lista de novel·la negra".

EL NAIXEMENT DE BENJAMIN BLACK

A principis dels anys 2000, Banville va sentir la necessitat d'experimentar amb un estil diferent i més ràpid, donant lloc al seu alter ego, Benjamin Black. "Vaig voler escriure una novel·la negra perquè pensava que seria fàcil. M'equivocava." Banville va relatar com es va inspirar en Georges Simenon i Raymond Chandler per construir històries protagonitzades pel patòleg forense Quirke i l'inspector Strafford, ambientades en un Dublín fosc i ple de secrets. Durant un temps, Banville va creure que podia separar Benjamin Black de John Banville, però finalment es va adonar que era absurd. "Tots els meus llibres són meus, independentment del nom que hi posi a la coberta." Curiosament, Catalunya i Espanya són dels pocs llocs

on encara es manté el pseudònim a les seves novel·les negres.

L'escriptor irlandès confessa irònicament "Sempre dic que en Benjamin Black viu a Espanya, amb els jubilats i els criminals. Viu en una casa molt bonica a la costa i està avorrit. Vaig inventar Benjamin Black el 2003 perquè volia diferenciar-lo de la meva altra obra, però al final vaig decidir que aquests llibres també són meus. Els altres llibres que he escrit em fan venir ganes de vomitar. Però aquests... aquests sí que són el millor que sé fer."

Després de diverses novel·les publicades com a John Banville o com a Benjamin Black ja ha superat aquesta dualitat literària, malgrat recordar fa uns anys "Aquests bessons obscurs en Black i Banville no sé si m'agrada tenir-los a prop. Jo no soc cap d'ells perquè quan m'aparto del meu escriptori ja no hi ha ni Banville ni Black. No vull ser místic ni res d'això, però soc molt obsessiu i em concentro molt en la meva feina. L'artista té aquest estrany privilegi de viure en un món on pots somiar despert" confessa fa un temps a L'Illa dels Llibres.

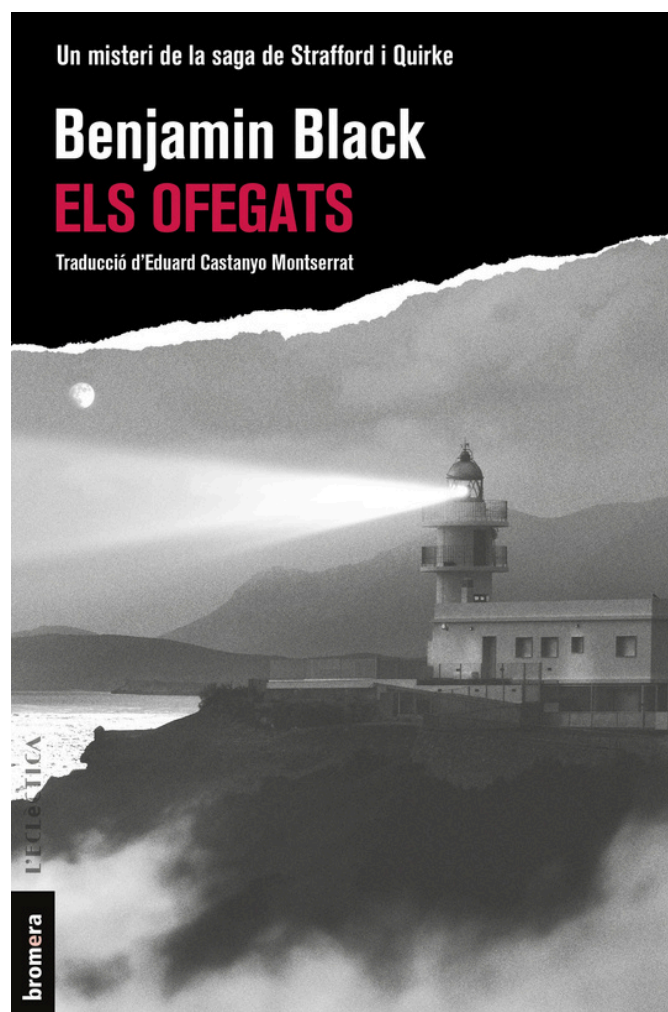
APASSIONAT PER GEORGE SIMENON

Apassionat lector del gènere negre, especialment dels clàssics com **Georges Simenon** i Ross MacDonald, John Banville no tenia la intenció d'escriure novel·la negra. No obstant això, es va topar amb l'esborrany d'un guió descartat per a una pel·lícula i va decidir transformar-lo en una novel·la. Així, gairebé per casualitat, va néixer El secret de Christine, el primer llibre protagonitzat pel patòleg forense Quirke, ambientat al Dublín dels anys cinquanta i publicat sota el pseudònim de Benjamin Black. L'autor ha mencionat en diverses ocasions el plaer que li produeix escriure dins aquest gènere, sobretot perquè el procés creatiu li resulta molt més àgil i espontani en comparació amb la meticulosa dedicació que exigeixen les seves obres signades com a Banville.

La devoció envers **Simenon** confessa "Cap a l'any 2004, un amic meu, John Gray, un filòsof anglès, em va animar a llegir un escriptor francès, Georges Simenon. Llavors no era un autor que el tingués en bona consideració, però vaig comprovar que era un dels millors autors del segle XX. Vaig pensar: si ell pot escriure així, jo també ho puc fer. Des de llavors, he intentat escriure tan bé com Simenon, però ell podia aconseguir en una frase el que a mi em costa en tres pàgines. Ell va ser una gran font d'inspiració per a mi".

John Banville assegura que "no m'agrada la idea de gènere, hi ha escriptura bona i no tan bona, i pot passar en qualsevol gènere. Pot passar a la ciència-ficció, a la ficció policíaca... Fem el millor que sabem i escrivim tan bé com sabem."

L'escriptor va reflexionar a la trobada amb els lectors en el marc de la BCNegra sobre per què les seves

obres, tant les escrites sota el seu propi nom com les de Benjamin Black, giren entorn del crim. "La vida mateixa és un crim. Tots som culpables d'alguna cosa. No necessàriament d'un assassinat, però sí d'haver traït algú, d'haver mentit, d'haver tingut pensaments foscos."

Quan va publicar la seva primera novel·la negra el 2005, va pensar que no ho tornaria a fer mai més. "Però ho vaig fer. I em sembla que ja he comès uns deu crims." Tot i això, un dels seus somnis és escriure una novel·la sense crim. Banville recorda una novel·la on l'assassinada, April, no deixa rastre del seu cos, i en una novel·la posterior apareix en retrospectiva. "He escrit una novel·la negra sense crim, i n'estic molt orgullós. Però, al cap i a la fi, el crim és insubstancial."

Raymond Chandler, gran escriptor de novel·la negra, deia que el que importa no és qui va matar el professor amb una canonada de plom a la biblioteca, sinó com reacciona la gent davant del crim. "Podríem dir que la vida mateixa és un crim. Mentim diàriament, mentim per sobreviure. No tots assassinem, però... el món és en si mateix un crim gloriós."

Amb la seva identitat de Black, el reconegut escriptor —candidat ferm al Premi Nobel— no només ha donat vida a la llarga saga de Quirke, sinó que també ha publicat novel·les independents. Entre elles, *La rossa dels ulls negres*, on reprèn el mític detectiu Philip Marlowe de Raymond Chandler; *El lèmur*, una sàtira ambientada en l'alta empresa i publicada en capítols a *The New York Times*; i *Els llops de Praga*, una novel·la històrica. A més, a *Pecat* i *Les convidades secretes*, cedeix el protagonisme a l'inspector Strafford, un personatge que fins aleshores només havia aparegut de manera esporàdica a les històries de Quirke.

Ara, la sèrie dedicada al patòleg dublinès arriba a la seva desena entrega, que suposa la segona novel·la compartida entre Quirke i l'inspector Strafford. Des dels inicis, aquestes novel·les han destacat per fusionar una prosa refinada i una excel·lent construcció de personatges amb els codis propis del gènere negre. A més, retraten la foscor ambiental i moral del Dublín de postguerra i exploren el tema recurrent de l'abús de poder en totes les seves formes —política, econòmica, social i religiosa—, tot amanit amb el subtil i irònic sentit de l'humor característic de l'autor.

A la seva última novel·la, *Els ofegats*, Banville transporta el lector a la dècada de 1950, a la Irlanda rural. Un home solitari troba un cotxe abandonat enmig d'un camp. Malgrat l'instint de mantenir-se'n al marge, la seva curiositat el condueix a un misteri més profund: la desaparició d'una dona que, segons el seu marit, hauria pogut llançar-se al mar. Per aclarir el cas, l'inspector Strafford és convocat des de Dublín, i comptarà amb l'ajuda del brillant i complicat patòleg Quirke, un home amb qui manté una relació tant productiva com tortuosa.

Actualment, Banville treballa en una autobiografia que, segons ell, "serà plena de mentides, perquè cap autobiografia diu la veritat". També està escrivint una novel·la on el protagonista és l'últim home viu al món. "És una fantasia fosca, però d'alguna manera també és una història d'esperança. Què faríem si fóssim els últims humans sobre la Terra? Aquesta és la pregunta que intento respondre."

Amb setanta-vuit anys, Banville continua en plena forma i continua sent obsessiu i perfeccionista. Fa uns anys confessava a *L'illa dels llibres* que "Per fer art has de ser obsessiu i perfeccionista. El perfeccionisme és destructiu i constructiu alhora perquè arribes a un punt en què penses que tot està malament i que tot és un horror. Potser està bé tenir aquesta sensació i punt de vista, però penso, qui sap si per aquest motiu em vaig inventar a Benjamin Black?. Podria ser perquè pogués escriure de pressa i de manera fàcil i em despreocupes de si la frase estava millor o pitjor.

"SIETE METROS CUADRADOS" I EL POSSIBLE PUNT I FINAL DE LA SÈRIE DEL DEPARTAMENTO Q DE JUSSI ADLER-OLSEN

L'ESCRITOR DANÈS PUBLICA EL DESÈ LLIURAMENT DE LA SÈRIE I PODRIA SER EL DARRER LLIBRE QUE ESCRIU DESPRÉS DE L'ANUNCI QUE PATEIX UN CÀNCER TERMINAL

Després de més d'una dècada captivant milions de lectors arreu del món, Jussi Adler-Olsen tanca la seva popular sèrie del Departamento Q amb Siete metros cuadrados (Maeva). Carl Mørck, haurà d'enfrontar-se a una de les situacions més crítiques de la seva carrera.

L'últim cas de Carl Mørck: Una lluita per la supervivència

L'inspector Carl Mørck es troba atrapat en un malson. Acusat injustament de tràfic de drogues i assassinat, és empresonat i es converteix en objectiu d'una recompensa milionària. El Departament de Policia de Copenhaguen li gira l'esquena, deixant-lo sol en un sistema ple de corruptes i criminals que volen veure'l mort. L'única esperança per a la seva supervivència recau en els seus companys del Departament Q, que hauran de desafiar l'ordre establert per descobrir la veritat i salvar-lo abans que sigui massa tard.

La trama s'endinsa en les ombres del poder, la corrupció i la lleialtat, amb un ritme frenètic i girs inesperats que mantenen el lector enganxat fins a l'última pàgina.

Els protagonistes del Departament Q: Una unitat en peu de guerra

Carl Mørck és el pilar sobre el qual es construeix tota la sèrie. Detectiu brillant però marcat per un passat fosc, el seu caràcter cínic i la seva actitud desafiant el converteixen en una figura tant fascinant com complexa. En aquesta entrega, el seu món s'ensorra completament quan és empresonat per uns crims que no ha comès. Amb la seva vida en perill, Mørck es veu obligat a lluitar des de dins de la presó mentre els seus companys intenten demostrar la seva innocència. És un personatge que ha evolucionat al llarg dels llibres, deixant entreveure una humanitat oculta sota una façana de sarcasme i duresa.

Hafez El-Assad és el seu fidel aliat. D'origen sirià, aquest personatge enigmàtic ha estat una de les peces clau del Departament Q des del principi. La seva intel·ligència, el seu

humor peculiar i la seva increïble capacitat per interpretar les persones fan d'ell una peça indispensable a l'equip. En Siete metros cuadrados, la seva lleialtat envers Carl es posa a prova com mai abans, i el seu paper esdevé crucial en la recerca de la veritat. Amb un passat ple de secrets, El-Assad continua sent un dels personatges més intrigants i estimats de la sèrie. Rose Knudsen aporta un contrapunt imprescindible a la història. Amb una personalitat forta i un passat marcat per problemes de salut mental, la seva trajectòria dins del Departament Q ha estat plena d'alts i baixos. Tot i això, la seva intel·ligència i determinació la converteixen en una peça fonamental de l'equip. En aquesta última entrega, la seva intuïció i persistència resulten essencials per desentrellar la trama de corrupció que amenaça Mørck.

Gordon Taylor, el membre més jove de l'equip, ha passat de ser un detectiu inexpert a demostrar una gran capacitat en la resolució de casos. Amb una ment analítica i una voluntat de ferro, Gordon ha aconseguit guanyar-se el respecte dels seus companys. En Siete metros cuadrados, el seu paper és més rellevant que mai, ja que es converteix en un suport imprescindible per als seus companys en la lluita contra la injustícia. Un comiat carregat de tensió i emoció. Aquesta última novel·la no només resol el destí de Carl Mørck, sinó que també ofereix als lectors una oportunitat per retrobar-se amb alguns dels casos i personatges més emblemàtics de la sèrie. La història combina una estructura intel·ligent amb la crítica social característica d'Adler-Olsen, oferint una reflexió sobre la corrupció i les injustícies dins del sistema.

Jussi Adler-Olsen: L'artífex d'un fenomen literari

Amb una trajectòria consolidada en la novel·la negra, Adler-Olsen ha redefinit el gènere amb una combinació única d'intriga, realisme psicològic i un humor subtil. Els seus llibres han estat guardonats amb premis internacionals com el Glass Key i el Premio Barry, i han estat traduïts a més de 40 idiomes.

L'autor manté també una estreta relació amb Barcelona, ciutat on ha passat llargues temporades i que ha servit d'inspiració per a algunes de les seves obres. En una entrevista recent, va destacar la seva fascinació per la ciutat i la seva cultura, que ha incorporat en llibres anteriors com Víctima 2117.

Però no tot han estat bones notícies per a l'escriptor. En una entrevista amb Politiken, Adler-Olsen va revelar que està lluitant contra una greu malaltia. El càncer de medul·la òssia que pateix ha trastocat els seus plans de jubilació i ha

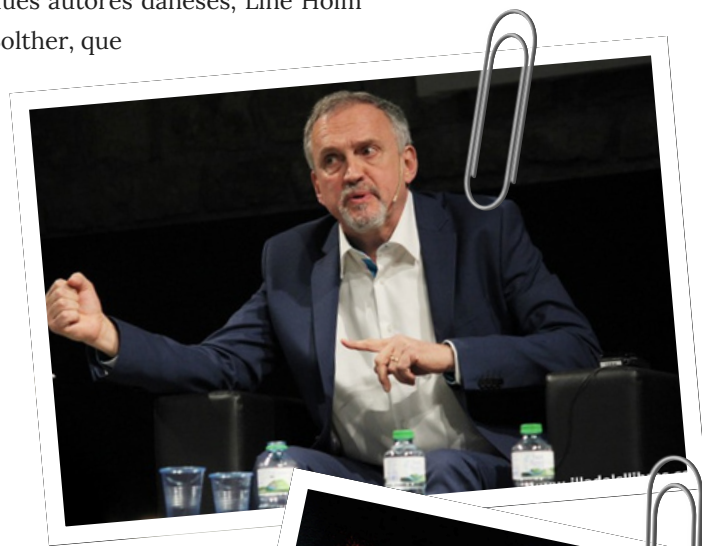
limitat la seva capacitat per viatjar i promocionar els seus llibres. Tot i així, continua mostrant una gran força i determinació. "Sempre he tingut el cervell funcionant a tota velocitat", explica l'autor, que assegura que el procés de la malaltia l'ha fet veure la vida amb una nova perspectiva. Durant la seva convalescència, fins i tot es va veure reflectit en el seu propi personatge, Hardy, un antic company de Carl Mørck que queda paralytitzat. "Era com veure'm a mi mateix en la ficció", admet.

Malgrat les dificultats, s'ha implicat en la continuïtat del Departament Q, cedint la saga a dues autores daneses, Line Holm i Stine Bolther, que

preparen un onzè volum sota la seva supervisió. La seva única condició ha estat que l'inici de la nova novel·la provoqui una emoció immediata en els lectors: "Ha de fer plorar en les primeres trenta pàgines", va dir en l'entrevista.

El Departament Q arriba a Netflix

Després de diverses adaptacions cinematogràfiques, Netflix ha anunciat l'estrena d'una sèrie basada en les novel·les d'Adler-Olsen amb Matthew Goode i Chloe Pirrie al capdavant del repartiment.

Les tenebres del cor d'Albert Sánchez Piñol i la recerca del mite dels "pigmeus" africans

L'Albert Sánchez Piñol antropòleg es fusiona amb l'escriptor a *Les tenebres del cor* per escriure un llibre a mig camí entre l'assaig i la novel·la d'aventures.

Amb un estil àgil i carregat d'ironia, l'escriptor i antropòleg català dissectiona una de les confusions més grans de la història científica: la recerca obsessiva dels anomenats "pigmeus" africans, un poble que mai va existir com el van descriure els exploradors occidentals.

Les tenebres del cor, és nova obra d'Albert Sánchez Piñol, publicada per La Campana i es troba a a mig camí entre l'assaig i la novel·la d'aventures per transportar al lector des de l'antiga Grècia fins a l'actualitat per reconstruir com es va forjar aquest mite. Literatura sense ficció, com li agrada definir a Sánchez Piñol, el llibre que acaba de publicar. L'obra se centra en les figures d'exploradors, antropòlegs i aventurers que, des del segle XIX, van projectar la seva imaginació sobre les comunitats boscanes de l'Àfrica central. Però també hi trobem la veu de l'autor, que aporta el seu propi testimoni després de conèixer amb els mbuti al Congo.

Amb *Les tenebres del cor*, Sánchez Piñol no només qüestiona la ciència occidental, sinó que ens parla de com construïm mites i de com la nostra mirada distorsiona la realitat. D'Homer a l'antropologia moderna: la creació d'un mite.

La història comença al segle VIII aC, quan Homer, en el cant III de *La Iliada*, descriu una batalla entre cigonyes i uns petits éssers anomenats "pigmeus". Aquest fragment, en aparença inofensiu, es convertirà en una de les mentides més persistents de la història. Aristòtil, segles més tard, donarà per feta l'existència real d'aquests éssers i afirmà que vivien en coves i muntaven cavalls diminuts.

L'Edat Mitjana i el Renaixement perpetuen la llegenda sense qüestionar-la. Sant Agustí, per exemple, parla dels pigmeus com a criatures creades per Déu. El racionalisme del segle XIX hauria pogut desmentir el mite, però sorprenentment, va passar tot el contrari: exploradors europeus i nord-americans van sortir a la recerca dels descendents d'aquells "nans guerrers" d'Homer.

Amb la conquesta colonial d'Àfrica, la literatura i la ciència s'alineen per confirmar allò que s'havia donat per fet durant més de dos mil anys: els "pigmeus" existien. Sense necessitat de proves sòlides, es comença a catalogar i estudiar comunitats boscanes com si fossin el reflex de la fantasia grega. I així, la ciència cau en un dels errors més absurds de la seva història.

EXPLORADORS, ANTROPÒLEGS I IMPOSTORS: EL SEGLE XIX I LA RECERCA DELS "PIGMEUS"

Les tenebres del cor és també una crònica d'obsessió i autoengany. Per això, el llibre ressegueix les vides de diversos personatges que van dedicar la seva vida a trobar els pigmeus i, en alguns casos, a explotar-los per benefici propi.

Un dels primers grans noms és Paul Du Chaillu, un aventurer francoafricà que, a mitjans del segle XIX, es converteix en el primer europeu a descriure els gorilles. Però el seu descobriment més famós serà una tribu d'homes menuts, els obongo. Du Chaillu escriu llibres on presenta aquests grups humans com un poble

“misteriós” i “primitiu”, alimentant encara més el mite.

Un altre cas emblemàtic és el del botànic alemany Georg Schweinfurth, que el 1870 torna d'Àfrica amb un home baixet anomenat Nsevé. Malgrat la falta de proves, la comunitat científica de l'època decreta que aquell individu és un autèntic pigmeu, i així, la ficció d'Homer es converteix en una “veritat científica”.

El segle XX no fa més que radicalitzar la situació. El missioner nord-americà Samuel Verner rep un encàrrec per portar “pigmeus” a l'Exposició Universal de Saint Louis del 1904. Entre ells hi ha Ota Benga, un jove que, després de ser mostrat com una atracció de circ, acaba tancat en una gàbia del zoo del Bronx. La seva història és una de les més tràgiques del llibre: després de ser utilitzat com a espectacle viu i de ser traslladat d'un lloc a un altre, es suïcida el 1916.

ELS MBUTI I LA MIRADA OCCIDENTAL

Un dels aspectes més potents de Les tenebres del cor és com Sánchez Piñol posa en evidència el biaix occidental a l'hora d'estudiar altres cultures.

Durant segles, els antropòlegs han presentat els mbuti com un poble “infantil”, “alegre” i “pacífic”, sense tenir en compte la complexitat de la seva societat.

El cas més famós és el de Colin Turnbull, que als anys 60 escriu The Forest People, un llibre que popularitza la idea que els mbuti són una comunitat idíl·lica, en harmonia absoluta amb la natura. Tot i que la seva obra és fonamental per a l'antropologia, Sánchez Piñol argumenta que Turnbull també cau en una idealització excessiva, construint una imatge parcial i esbiaixada d'aquests pobles.

SÁNCHEZ PIÑOL AL CONGO: UN TESTIMONI PERSONAL

L'última part del llibre és una de les més personals i emocionants. L'autor explica la seva pròpia experiència al Congo, on va conviure amb els mbuti durant diverses setmanes. Aquesta

estada, que en un inici havia de formar part de la seva recerca acadèmica, es converteix en un viatge transformador. Sánchez Piñol admet que, com els exploradors que analitza al llibre, ell també va arribar al Congo carregat de prejudicis i idees prèvies. Però la convivència amb els mbuti li fa entendre una lliçó fonamental de l'antropologia: no podem comprendre una altra cultura si no deixem de banda les nostres pròpies expectatives.

Amb el seu estil habitual, irònic i profundament crític, l'autor no només posa en evidència el passat, sinó que també ens alerta sobre com encara avui la ciència, els mitjans i la literatura continuen creant mites sobre cultures alienes.

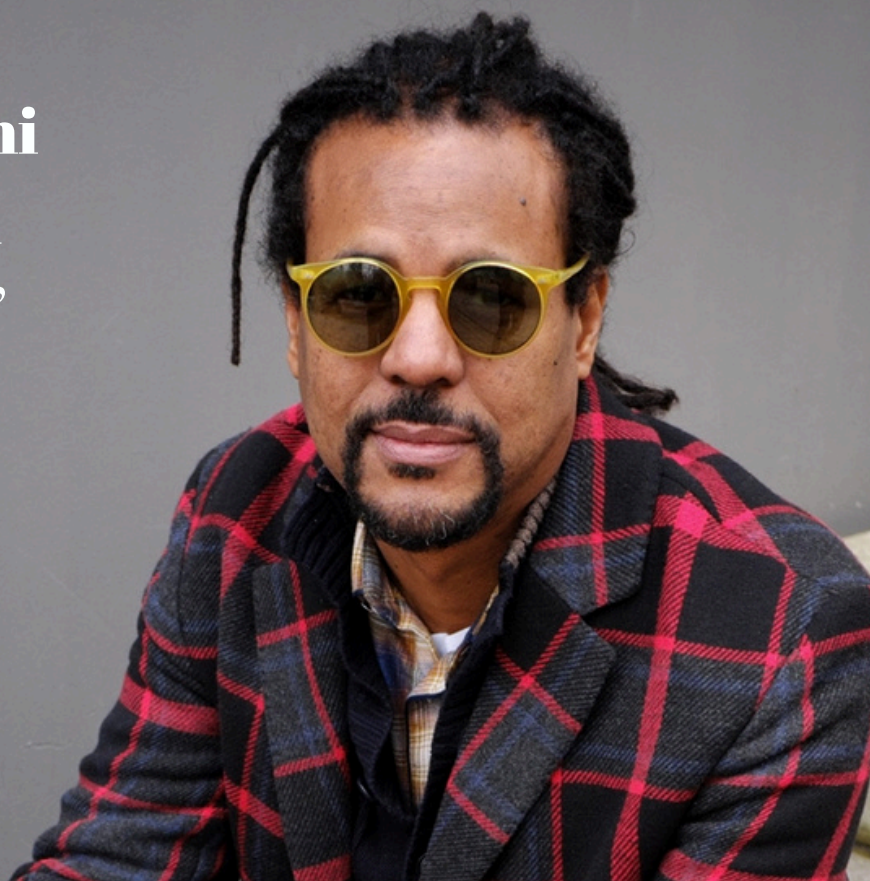
Les tenebres del cor és una obra que es llegeix com una novel·la d'aventures, però que alhora posa davant nostre un mirall incòmode: fins a quin punt les nostres idees sobre altres pobles són reals? Com projectem els nostres propis valors i desitjos sobre allò que no entenem?

Fotografia Jordi Milian

COLSON WHITEHEAD

“sense malvats ni
corruptes, no hi
hauria història”

Després de l'èxit de *El ritme de Harlem* (Periscopi / Random House), ambientada al Harlem dels anys seixanta, Colson Whitehead torna a Nova York amb *Manifiest delictiu*. Aquesta nova novel·la se situa als anys setanta, on reprèn els personatges i escenaris de la seva obra anterior. El protagonista, Ray Carney, fill d'un delinqüent, venedor de mobles i perista, sembla haver-se reconvertit en un empresari respectable. Tanmateix, Whitehead retrata una Nova York en decadència, amb un alt índex de criminalitat, especialment als carrers de Harlem, que es converteixen en l'escenari d'una guerra oberta entre l'Exèrcit Negre d'Alliberament i la policia estatal.

En aquest context, Carney intenta allunyar-se dels negocis tèrbols per esdevenir un pare de família exemplar al capdavant d'una pròspera botiga de mobles. Però el seu passat torna quan, desesperat per aconseguir entrades per als Jackson 5 per a la seva filla, recorre a un contacte policial que li exigirà favors comprometedors.

La novel·la guia el lector des del món de traficants, gàngsters i polítics corruptes fins a una trama d'especulació immobiliària que encén Harlem en flames. Whitehead té un objectiu ambiciós: narrar la història de Nova York a través de la vida de Ray Carney al

L'ESCRITOR NORD-AMERICÀ, DOBLE GUANYADOR DEL PREMI PULITZER, PUBLICA "MANIFIEST DELICTIU", EL SEGON LLIURAMENT DE LA TRILOGIA INICIADA AMB "EL RITME DE HARLEM"

llarg de tres dècades. "És tot un desafiament, però també un projecte molt engrescador", assegura l'autor, que ja prepara el tercer lliurament de la trilogia, centrat en la Nova York dels anys noranta.

NOVA YORK, UNA CIUTAT AMB CANVIS CONSTANTS

Whitehead considera que Nova York sempre ha estat una font d'inspiració. Als anys setanta, diu, "hi va haver moltíssims canvis; als vuitanta, una revitalització de la ciutat amb nous desenvolupaments i un creixement del sector immobiliari. Però a finals dels vuitanta, van arribar l'epidèmia del crac i la crisi de la Sida." Segons l'escriptor, Harlem exemplifica aquest cicle de transformació. **"Malgrat els canvis, Harlem manté edificis centenaris on han viscut italians, alemanys, afroamericans i porto-riquenys. Avui, joves d'uns vint-i-pocs anys tornen a Harlem per trobar un espai a la ciutat i obrir-se camí al món"**, explica.

A la ciutat de Nova York ha assenyalat l'escriptor **"la gent arriba, ascendeix socialment a la classe mitjana, aconsegueix els seus somnis i marxa, a altres parts del país per donar pas a una altra població"**. Whitehead afirma que això s'ha fet sempre i recordat que "malgrat els canvis que ha experimentat Harlem, encara existeixen edificis de fa 150 anys on han passat italians, alemanys entre finals del segle XIX i principis del XX. Els negres van arribar del sud als anys vint i llavors es va convertir en un barri negre. Després, als anys 50 i 60, es va convertir en un refugi per a llatins porto-riquenys. I totes aquestes poblacions han viscut en els mateixos apartaments, als mateixos estudis. Aquest procés de **gent que arriba a Harlem per trobar-se a si mateixa, per fer un lloc a Nova York i obrir-se camí, continua sent el mateix. Als mateixos edificis, als mateixos apartaments"** Ara, assegura "són joves d'uns vint-i-pocs anys que

són com els nets o besnets dels d'abans i que ara tornen a Harlem per trobar un espai a la ciutat i obrir-se camí al món".

CORRUPCIÓ A NOVA YORK

Manifiesto criminal té el seu origen en una reflexió de Whitehead mentre veia Ocean's Eleven: explorar la vida d'un personatge durant trenta anys amb el context polític i social del Harlem en transformació.

La ciutat de Nova York, continua sent la seva font d'inspiració, perquè **"Nova York encara és una ciutat terriblement corrupta"**. El Departament de Justícia i l'FBI assegura l'autor "investiguen a l'actual alcalde de Nova York per suborns i corrupció amb contractes públics de dubtosa legalitat. Intento pensar en un sistema que no sigui corrupte, però és complicat perquè la gent neix amb el pecat i crea una societat pecaminosa, però sempre hi ha gent com Ray Carney que intenten trobar el seu camí per navegar una mica en aquest context". **Colson Whitehead** parla de la corrupció i assegura que **"sense malvats i corruptes no hi hauria història"** i que **tots ens enfrontem als desafiaments d'abraçar la vida criminal** o altre de rectitud moral i de justícia "Ray

Carney escolta el seu costat fosc, el rebutja, abraça la vida criminal, abraça una vida de rectitud moral i de justícia. És a dir, tots nosaltres, d'una manera o altra, ens enfrontem a aquest desafiament". Van més enllà i proposa als lectors que es puguin identificar amb el protagonista de la seva història **"Com existim com a persona dins de la societat, com escoltem i com rebutgem els nostres costats més foscos, i alhora com podem ser una bona persona, bona gent. Aquest és el viatge d'en Ray Carney"**.

Actualment, afirma "Nova York encara atreu a persones que tracten de sobreviure com ja succeïa als anys setanta. Potser ara, el barri de Harlem ha estat substituït per altres zones com Sunset Park".

L'UNIVERS COLSON WHITEHEAD

Hi ha temes que són molt presents en la literatura de Colson Whitehead "La ciutat de Nova York, la història americana, la raça i l'humor formen part important de la meua obra. Si puc incloure alguns acudits estranys, m'encanten. Crec que el món és molt tràgic, però també molt absurd. Aquesta és la meua visió del món i tot això es pot veure a les meves novel·les".

PREPARAT PER A UN TERCER PULITZER?

Colson Whitehead, és l'únic autor viu que ha guanyat dues vegades el premi Pulitzer, una fita que han aconseguit només grans autors com Booth Tarkington, William Faulkner i John Updike. De moment, els dos premis Pulitzer, aconseguits fins ara, no semblen haver-lo canviat gaire. Assegura que no espera rebre el tercer Pulitzer i que amb les anteriors novel·les va poder pagar la hipoteca i gaudir de la família, però després de rebre l'elogi de la crítica i del públic "vaig haver d'enfrontar-me de nou a una nova novel·la".

Cada novel·la que escriu pensa "No la caguis, estigues a l'alçada i fes-ho el millor que sàpigues i no siguis mandrós. I si tens sort, les coses t'aniran bé. Com ho has fet en els darrers anys", perquè reconeix que "que la teva novel·la agradi, no fa que la següent sigui més fàcil".

UN MANIFEST CRIMINAL A RITME DE MÚSICA I EL BLAXPLOITATION

La Nova York dels setanta també va ser la ciutat on va néixer moviments artístics com el Hip Hop o la música disco. D'aquell patiment va sorgir molt art "Si pogués anar a la Nova York dels setanta aniria a club com CBGB per escoltar en directe a grups com Ramones, Blondie o a Patty Smith". El punk, el hip hop i la música disco va ser la música amb la qual va créixer l'autor nord-americà.

Michael Jackson i els Jackson 5 tenen un cert protagonisme en la novel·la i el desenvolupament d'aquesta. Sobre el cantant de "Thriller", assenyalava que "és un bon exemple de corrupció perquè era un gran cantant i autor de grans èxits, però era un monstre corrupte i abusador. Escolta la seva música, "però no el contractaria com a cangur dels meus fills".

La novel·la descriu el rodatge d'una pel·lícula del gènere blaxploitation a la botiga de mobles del protagonista "Quan era jove, m'encantava aquell boom del blaxploitation entre 1970 i 1975. Són pel·lícules divertides, ximples, amb grans actors i també amb actors dolents. La majoria no són art amb majúscules", afirma Whitehead. "Quan vaig ser més gran i vaig començar a treballar com a crític i la meua visió va canviar.

Són documents de l'època, informen sobre la història i sobre la vida negra; per tant, són com grans documentals de Nova York, en realitat, i em transporten a aquella època quan jo era un noi", afegeix.

illadelsllibres.com

ELS NOIS DE LA NICKEL AL CINEMA

Després de l'èxit de l'adaptació televisiva de El ferrocarril subterrani a Prime Video i l'estrena de la pel·lícula de Els nois de la Nickel, Whitehead es manté centrat en la trilogia de Nova York. De moment, no hi ha plans per adaptar aquestes novel·les a la pantalla, ja que l'escriptor està immers en la creació del tercer lliurament.

Dirigida per RaMell Ross i protagonitzada per Ethan Herisse i Brandon Wilson, Nickel Boys ha aconseguit dues nominacions als Oscars.

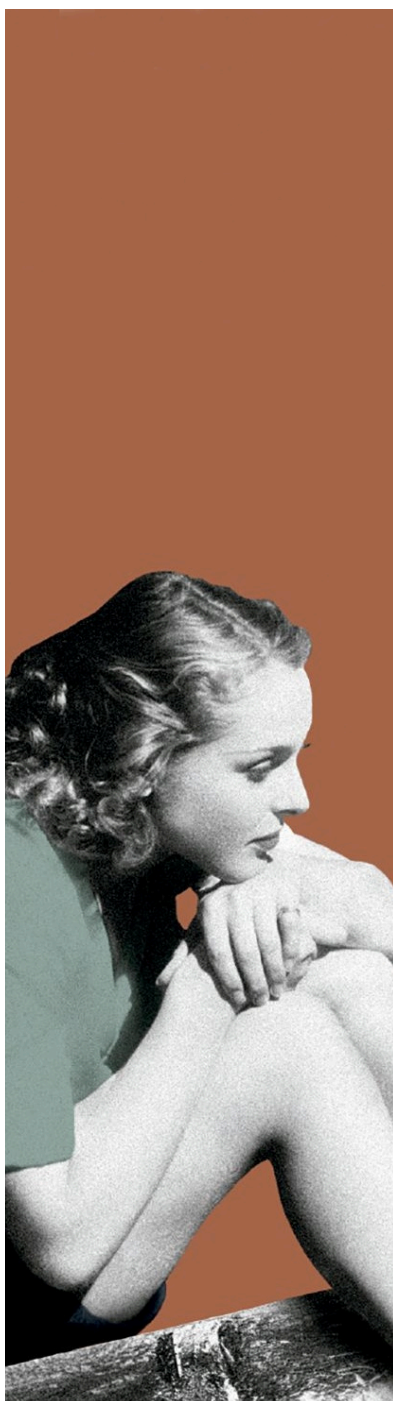
Els nois de la Nickel (Edicions del Periscopi /Random House) està basada en fets reals, en el reformatori Dozier School de Florida. L'any 2020 Whitehead va rebre el premi Pulitzer de ficció amb la novel·la i es convertia en els pocs escriptors que han estat guardonats amb el prestigiós premi. Anteriorment ja havia estat premiat amb la novel·la 'El ferrocarril subterrani'.

L'any 2014 **Colson Whitehead** llegia un reportatge publicat al Tampa Bay Times sobre la Dozier School for Boys de Marianna a Florida on descobria l'existència del reformatori nord-americà on gairebé durant un segle es va arribar a torturar, abusar i fins i tot assassinar principalment a joves afroamericans. El cas era força desconegut i els pocs que coneixien de la seva existència més aviat miraven a una altra banda, amb l'evident indiferència social. Per Whitehead es tractava d'una història nova "no havia sentit mai parlar de Dozier i tenia curiositat per saber sobre la situació dels estudiants negres, i per tant era per mi un territori inexplorat".

A prop del reformatori es va descobrir una fossa amb els cossos de joves que havien estat destinats al reformatori "Quan vaig començar a saber coses sobre Dozier School estaven excavant l'any 2014 unes fosses clandestines i em va sobtar que tots els testimonis que parlaven del reformatori eren blancs quan en realitat la majoria dels joves que van destinats al reformatori eren negres". Whitehead va tenir clar que volia escriure aquella història 'Com que aquells joves negres havien estat abandonats i oblidats per part de la història vaig voler donar-li's veu'. Les poques vegades que es parlava del reformatori s'obviava l'existència de joves negres.

La pel·lícula està disponible a Amazon Video

Jèssica del Moral debuta amb “Vincles, afectes i grillons”, una exploració de les relacions humanes

La periodista s'endinsa en el territori de la ficció amb la seva primera novel·la, Vincles, afectes i grillons (Columna), una obra que dissectiona la complexitat dels lligams humans a través de la memòria i els records.

Amb una estructura fragmentària i coral, l'autora construeix un relat que combina escenes quotidianes amb reflexions profundes sobre el pas del temps, la maternitat i la naturalesa dels vincles afectius. La novel·la juga amb la idea de les connexions emocionals, les quals poden esdevenir fonts de suport, però també cadenes invisibles que condicionen la llibertat individual. Vincles, afectes i grillons explora la dualitat de l'afecte, mostrant com els llaços entre les persones poden ser tant refugi com presons.

Una de les referències més interessants que apareixen a la novel·la és la sèrie Lost, que sembla influir en la seva construcció narrativa. Com en la ficció televisiva, Del Moral presenta una galeria de personatges diversa, cadascun amb el seu propi relat i protagonisme intermitent, teixint un mosaic de vides interconnectades que revelen secrets inesperats. Aquest enfocament permet a l'autora oferir una visió polièdrica de la condició humana, on cada individu es veu afectat pels esdeveniments i les decisions dels altres. La presència del regne animal també esdevé un element clau en la novel·la. Si a Lost ens sorprenien els ossos polars en un entorn inhòspit, a Vincles, afectes

Amb Vincles, afectes i grillons, ofereix una mirada sensible i intel·ligent sobre les relacions humanes, amb una narració que es mou entre la introspecció i l'observació social. Una novel·la que planteja preguntes inquietants sobre qui som i com ens relacionem amb els altres.

i grillons ens trobem amb una fauna simbòlica: crancs blaus, orenetes, cucs de seda, elefants, hámsters i sípies que serveixen com a miralls del comportament humà.

Del Moral estableix un paral·lisme subtil entre el món animal i l'existència humana, posant en evidència les nostres contradiccions i impulsos instintius. Per aquest motiu, no és casual que la novel·la s'obri amb una reflexió de Wadji Mouawad: “Sols els animals saben de debò què necessiten per viure.” Una afirmació que marca el to de l'obra i que introdueix una de les grans preguntes que travessen el text: què vol dir realment ser humà? Els personatges de Del Moral busquen la seva identitat mentre arrossegueu històries del passat, atrapats en contradiccions que els defineixen tant com els condicionen.

Un dels capítols més colpidors de la novel·la és Amnèsia, on es planteja una situació impactant: un home es desperta als 41 anys sense recordar res dels darrers 25. Aquesta amnèsia dissociativa el fa reviure la seva adolescència atrapada en un cos adult, explorant la fragilitat de la memòria i la construcció de la identitat.

A La censura de la memòria. La memòria de la censura, Del Moral trasllada la seva mirada a una residència de gent gran, on planteja el contrast entre la pèrdua de memòria d'una dona de 94 anys amb Alzheimer i el record viu dels episodis més durs de la postguerra

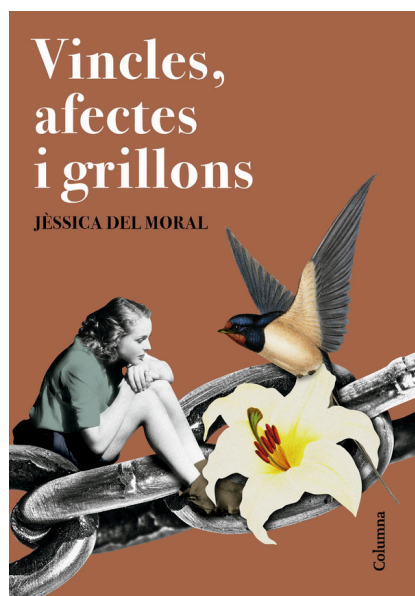
per part de l'Amàlia, una dona de 98 anys. Aquest exercici de memòria històrica serveix per reflexionar sobre la fragilitat del record i la necessitat de preservar el passat.

El paper de la dona i la càrrega emocional que sovint assumeixen en les relacions també tenen un pes important en alguns dels relats de la novel·la, posant en evidència les dinàmiques afectives i socials que condicionen les seves vides.

Amb Vincles, afectes i grillons, Jèssica del Moral ofereix una mirada sensible i intel·ligent sobre les relacions humanes, amb una narració que es mou entre la introspecció i l'observació social.

Una novel·la que planteja preguntes inquietants sobre qui som i com ens relacionem amb els altres. I, com a Lost, la novel·la culmina amb una trobada final dels personatges en un capítol titulat Escudella Barrejada, un Bonus track que tanca el cercle de les històries entrelaçades.

Vincles, afectes i grillons és una obra que transita entre la quotidianitat i la reflexió profunda, amb personatges que busquen el seu lloc en el món i que lluiten per comprendre's a si mateixos i als altres.

“Haurien de fer paelles individuals. Soc a la terrassa d’un restaurant en un poble a tocar del delta de l’Ebre, i l’única opció que tinc és preguntar al desconegut de la taula del davant si vol compartir una paella de cranc blau amb mi. Qui sap: potser ell també saliva amb els efluvis d’aquest guisat quan el serveixen a la resta de taules o potser té la mateixa curiositat que jo per tastar aquesta espècie invasora que, com gairebé tot el que ve d’Amèrica, s’ha acabat imposant a la genuïtat autòctona. Primer va ser el rock’n’roll, després el Halloween i ara el cranc blau”...

HIROSHIMA, NAGASAKI, GANDESA

JÈSSICA DEL MORAL

“Al final, la ficció ens interpel·la perquè parla de nosaltres, és un mirall”

© Jordi Galderic

La periodista debuta amb la novel·la “Vincles, afectes i grillons” (Columna), una exploració de les relacions humanes.

Amb Vincles, afectes i grillons, Jèssica del Moral ofereix una mirada sensible i intel·ligent sobre les relacions humanes, amb una narració que es mou entre la introspecció i l'observació social. Una novel·la que planteja preguntes inquietants sobre qui som i com ens relacionem amb els altres.

La novel·la juga amb la idea de les connexions emocionals, les quals poden esdevenir fonts de suport, però també cadenes invisibles que condicionen la llibertat individual. Vincles, afectes i grillons explora la dualitat de l'afecte, mostrant com els llaços entre les persones poden ser tant refugis com presons.

illadelsllibres.com

-Com afrontes el repte de debutar com a escriptora?

Amb il·lusió i, a la vegada, amb prudència.

-En quin moment vas decidir que aquesta novel·la havia de convertir-se en realitat? Va ser un procés llarg?

No, va ser molt orgànic. Tota la vida he escrit, la novetat ara és publicar. D'aquesta novel·la, en tenia algunes parts i n'hi vaig enviar una a qui avui és la meva editora, la Glòria Gasch, li va agradar i em va oferir publicar la resta. Des de llavors, ara fa un any i mig, vaig escriure i reescriure la resta del text fins a completar el trencaclosques.

-Quines influències literàries o personals han marcat el teu estil i la construcció d'aquesta obra?

Suposo que tot el que he consumit en matèria de ficció, no només literària, ha acabat influïent en com penso i, per tant, en com escric, i seria injust atribuir-ho a alguns autors en concret, però ja que m'ho demanes, un llibre que he rellegit escrivint aquest

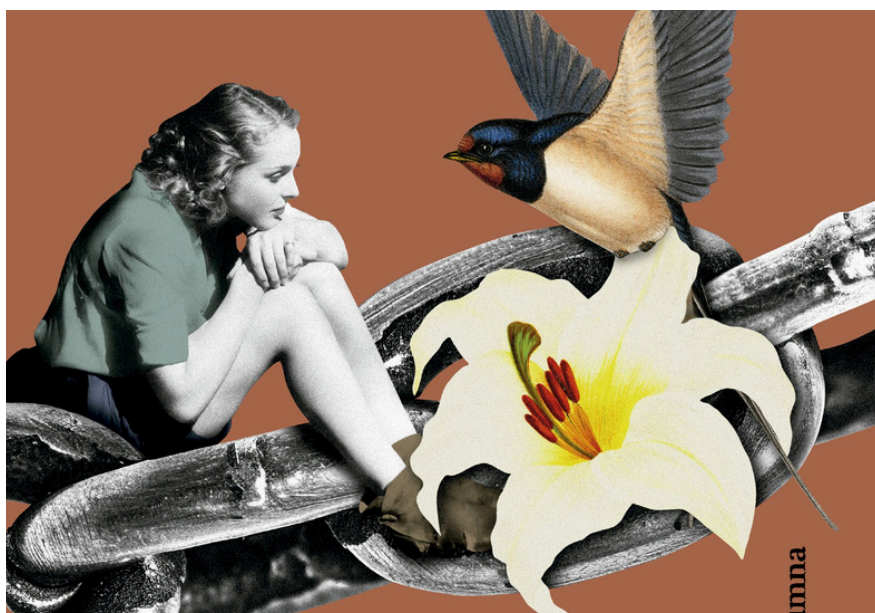
llibre ha estat 'Intimitat', de Hanif Kureishi, vint anys després de llegir-lo per primer cop. Altres llibres que també he llegit o rellegit escrivint la novel·la han estat 'Closca de nou', d'Ian McEwan o 'Ànima', de Mouawad. Tenim grans autores altament inspiradores aquí com Eva Baltasar, Alba Dalmau o Marta Orriols, per citar-ne només algunes.

-Com a periodista estàs acostumada a narrar la realitat amb precisió i rigor. Creus que aquest bagatge ha influït en la teva manera de construir les històries? Escriure ficció t'ha permès explorar una mirada diferent sobre allò que ens envolta?

M'ha permès relaxar-me. He intentat ser rigorosa pel que fa a la memòria històrica i a alguna qüestió mèdica que apareixen al llibre, però trobo un gran confort en poder fabular lliurement. El fet de parlar amb autors, per feina, m'ha ajudat en el procés. I sobre la mirada periodística, hi ha qui ha vist en aquestes pàgines certa capacitat d'observació. Suposo que tinc ànima de cronista.

l'illa dels llibres

| 15

-Quin ha estat el principal desafiament d'escriure Vincles, afectes i grillons?

El principal repte ha estat encaixar totes les peces del trencaclosques que és aquesta història, perquè quadressin cronològicament, sobretot.

-El títol de la novel·la ja sembla tota una declaració d'intencions. Què vols transmetre amb ell?

És una gradació o degradació de les relacions humanes. De vegades són llaços, altres cordes, cadenes o grillons. També és una metàfora que fa referència a l'estructura del llibre, que està fet d'històries relligades.

-A la vida acumulem molts grillons? Ens costa alliberar-nos dels vincles emocionals que ens lliguen al passat?

Diria que sí. Només en les relacions amoroses hi ha estipulada la figura de la separació o el divorci que permet alliberar-nos d'aquest llast de manera civilitzada. Les relacions de parentesc o amistat en general no incorporen la possibilitat d'un final digne. Si es trenquen és perquè hi ha un trauma que ho propicia. Però aquest llibre també parla dels lligams, de com d'important és l'escalf humà, fer comunitat, fer xarxa, tenir-nos els uns als altres. Parla d'una cosa i de la contrària, de fet.

-Els personatges de la teva novel·la es creuen i entrellacen, buscant la seva identitat i arrossegant històries del passat. És una metàfora de la complexitat de les relacions humanes?

Sí, el llibre també parla d'això, de com tot el que hem fet, tot el que hem estat, configura qui som avui. Al llibre, això ho veiem a través dels ulls d'uns personatges que n'observen d'altres

-La novel·la presenta un mosaic de relats on els personatges apareixen i desapareixen segons el capítol, però tot sembla estar connectat. És una estructura que vol reflectir la realitat de la vida mateixa?

Sí, no té una estructura canònica de plantejament, nus, desenllaç i punts de gir en moments estratègics que puguin afavorir la trama. Tampoc tenen totes el mateix punt de vista narratiu ni coincideixen cronològicament, és això que et deia del trencaclosques. De vegades, en tenim prou amb rescatar un instant del passat, un frame, per entendre què ens passa avui. Això és el que faig.

-Les històries que narres combinen allò quotidià amb grans reflexions sobre el pas del temps, la maternitat, la memòria i les relacions afectives. Creus que els lectors s'hi poden veure reflectits?

Espero que sí. Al final, la ficció ens interpel·la perquè parla de nosaltres, és un mirall. Quan llegint sento que algú altre posa paraules a allò que jo no havia sabut anomenar sento una mena d'epifania. Tant de bo a algú li passi amb algun dels fragments d'aquest llibre.

-La novel·la s'obre amb una reflexió de Wadji Mouawad: "Sols els animals saben de debò què necessiten per viure." Som tan complicats els humans? Per què ens costa tant saber què necessitem realment?

Som complicadets, sí. Es complica tot quan la capacitat de donar voltes a les coses, els llenguatges complexos i l'emocionalitat s'interposen a l'estricta supervivència.

-Som éssers plens de contradiccions? La novel·la en parla de manera recurrent.

Ho som. He intentat no ser dogmàtica amb qüestions com el feminisme, per exemple, perquè ser totalment coherent el 2025 és inabastable. Es pot ser feminista i tenir una senyora conservadora a dins que sabotegi la ideologia? Jo dic sí.

-També fas una reflexió sobre els comportaments animals i com aquests poden servir per entendre la naturalesa humana. Per què t'interessava fer aquest paral·lelisme?

Ha estat un joc amb el lector, no és un tractat de biologia ni res que s'hi assembla: Són metàfores. Hi ha crancs blaus invasors quan parlo de promotors immobiliaris internacionals; hámsters - que és un dels animals amb menys memòria- quan un dels personatges la perd; hi ha un conillet d'índies enmig d'un grup de malalts a qui estan estudiant, una elefanta -un dels animals més intel·ligents i justiciers- en un capítol que parla de venjança, tortugues marines que viuen refugiades en la seva closca, sípies que es camuflen per integrar-se a l'entorn i escupen tinta negra mentre tenyeixen de dol el futur,

crisàlides, és a dir, éssers que no són ni criatures ni adults, quan ressegueixo la història d'una adolescent, etc. Cada animaló té el seu simbolisme en el context de la història.

-La memòria i el record són elements clau a la novel·la. Creus que tendim a idealitzar el nostre passat?

No, de vegades el passat ens engrillona, com suggereix el títol. Tendim a romantitzar etapes concretes de la vida. Els adults granadets idealitzem la joventut; les famílies amb criatures molt petites romantitzen els anys en què tenien temps i llibertat; i els que tenen fills grans, la infantesa d'aquests. La memòria és selectiva.

-Al capítol Amnèsia proposes un escenari impactant: una persona que es desperta als 41 anys sense recordar res dels darrers 25. Què volies explorar amb aquesta idea?

La dificultat de comprendre qui ets havent-te saltat tantes pantalles de la vida de cop. Aquest personatge ha de reaprendre-ho tot, i ho ha de fer des de la mirada d'un jove de 16 anys dels 90, però dins del món tecnificat i compulsiu del 2023, que és quan passa la història. Ell no entén com ha arribat on és ni per què: Té un buit mental de l'experiència que explicaria que hagi escollit uns camins i no uns altres. Les projeccions fallides són un dels temes que he volgut posar sobre la taula.

-Un dels capítols està ambientat en una residència de gent gran i planteja el contrast entre la pèrdua de memòria per l'Alzheimer i el record d'episodis difícils de la postguerra. Volies fer una reflexió sobre la memòria històrica?

Sí, esclar. Es diu 'La censura de la memòria, la memòria de la censura i a l'inrevés' justament per això. Som on som i som qui som per tot el que hem llegat. Personifico la transcendència de la memòria històrica a través de les històries familiars de diversos personatges.

illadelsllibres.com

-El paper de la dona i la càrrega emocional que sovint assumeixen en les relacions també tenen un pes important en alguns relats. Creus que encara arrosseguem determinades dinàmiques socials que limiten la seva llibertat emocional?

Sí, i tant. És que les dones de la meua generació hem crescut a l'ombra del repartiment 'tradicional' dels rols, però ens hem autoimposat el mandat de revertir-los. No és senzill per al personatge a qui et refereixes capgirar

un patró tan arrelat. Per això et deia que he intentat no ser dogmàtica, perquè el dogma arrossega la culpa, i la culpa és sempre castigadora. De .tota manera, sí que subverteixo alguns rols: hi una parella d'home i dona en què qui no té espai per dedicar a la parella és ella, que treballa massa. Hi ha un noi jove que té una trobada sexual amb una dona molt més gran. O una mare que abandona el marit i el fill. Crec que és important generar imaginaris en què les dones no figurem només com a éssers candorosos d'ànima blanca.

Núria Pradas fa el salt al cozy crime de la mà d'Agatha Christie

Amb “Benvolguda Senyora Christie”, l'escriptora catalana ofereix un nou registre i un apropament al gènere negre i al misteri.

El misteri i l'elegància de la novel·la negra clàssica formen part de la nova novel·la de l'escriptora Núria Pradas amb Benvolguda senyora Christie (Columna /Destino). L'autora, reconeguda per la seva trajectòria en la literatura juvenil i adulta, s'endinsa per primera vegada en el gènere del cozy crime amb una història que ret homenatge a l'escriptora més influent de la novel·la de misteri: Agatha Christie.

UN HOMENATGE EN CLAU DE NOVEL·LA NEGRA

Segons explica Pradas, la idea de la novel·la va sorgir de la seva passió per les obres de Christie i el desig d'escriure dins del gènere negre. “Vaig pensar en les obres d'Agatha Christie, que tant he llegit i gaudit. D'aquí va néixer tot”, explica. Aquest homenatge es materialitza no només en la trama, sinó també en l'ambientació i l'estructura de la història, que segueix els trets característics del cozy crime que va popularitzar Christie.

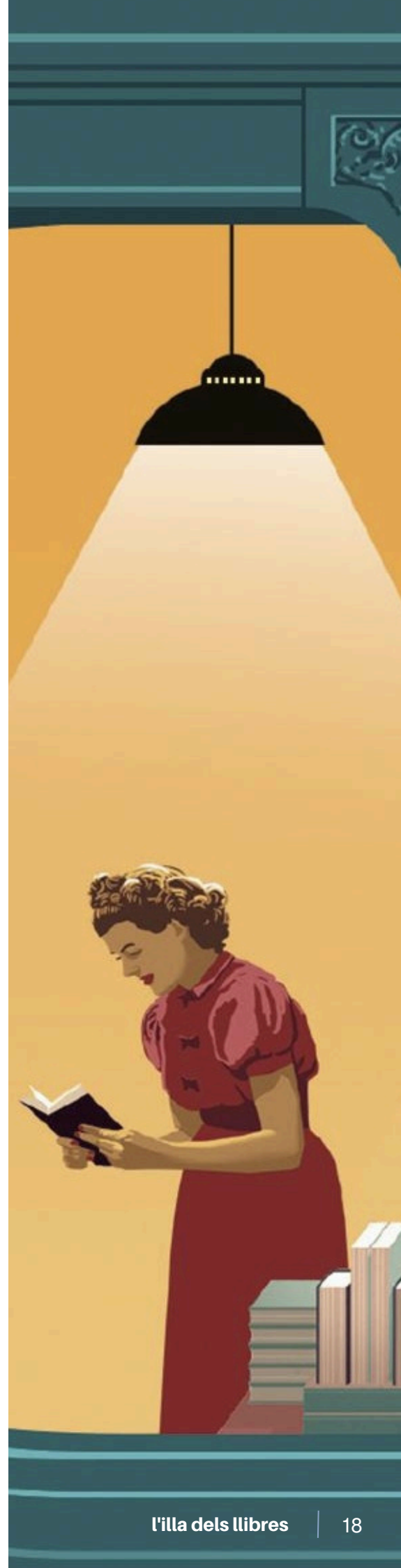
UN VIATGE A LA TERRA D'AGATHA CHRISTIE

Per escriure la novel·la, Pradas va traslladar-se al comtat de Devon, el bressol de Christie. Torquay, ciutat natal de l'escriptora, i Greenway, la seva residència d'estiu, van ser fonts d'inspiració imprescindibles. L'autora va seguir les passes de la creadora de Hercule Poirot i Miss Marple, fins i tot viatjant en el tren de vapor de l'època. Aquest viatge va enriquir la trama, permetent-li captar l'essència de l'Anglaterra de postguerra, un context fonamental per a la novel·la.

UNA LLIBRERIA PLENA DE SECRETS

Benvolguda senyora Christie ens transporta a Dartmouth, el 1948, on Emma Marbury hereta una llibreria de la seva tia, desapareguda anys enrere. En un ambient de postguerra, la protagonista intenta reconstruir la seva vida però es veu immersa en un misteriós assassinat. El fuster del poble, Ernest Head, apareix mort en circumstàncies sospitoses, amb John Blake, el seu ajudant, com a principal sospitós. Però Emma no es deixa enganyar per l'evidència i decideix investigar pel seu compte. Aviat descobreix que gairebé tots els habitants de Dartmouth amaguen secrets. Des de la propietària d'un hostel fins a una cambrera xafardera, qualsevol podria tenir un motiu ocult per voler la mort de Head.

A mesura que avança la investigació, Emma troba unes cartes escrites per la seva tia Penn, que revelen secrets del passat del poble i la seva connexió amb un crim antic. Convencida que la solució es troba en aquestes cartes i en la història de la seva tia, Emma busca l'ajuda d'una font inesperada: Agatha Christie.

EL CAS DEL DOCTOR CRIPPEN: ENTRE FICCIÓ I REALITAT

Un dels aspectes destacats de la novel·la és la seva connexió amb un crim real: el cas del doctor Crippen. Aquest metge va assassinar la seva dona i va fugir amb la seva amant, fins a ser capturat gràcies a un missatge telegràfic. Aquest cas real es converteix en una ombra que plana sobre Dartmouth, afegint intriga a la trama. Emma descobreix que el fuster assassinat estava obsessionat amb aquest crim i afirmava tenir proves que l'amant de Crippen s'amagava al poble. Això la porta a sospitar que el recent assassinat està connectat amb un crim del passat.

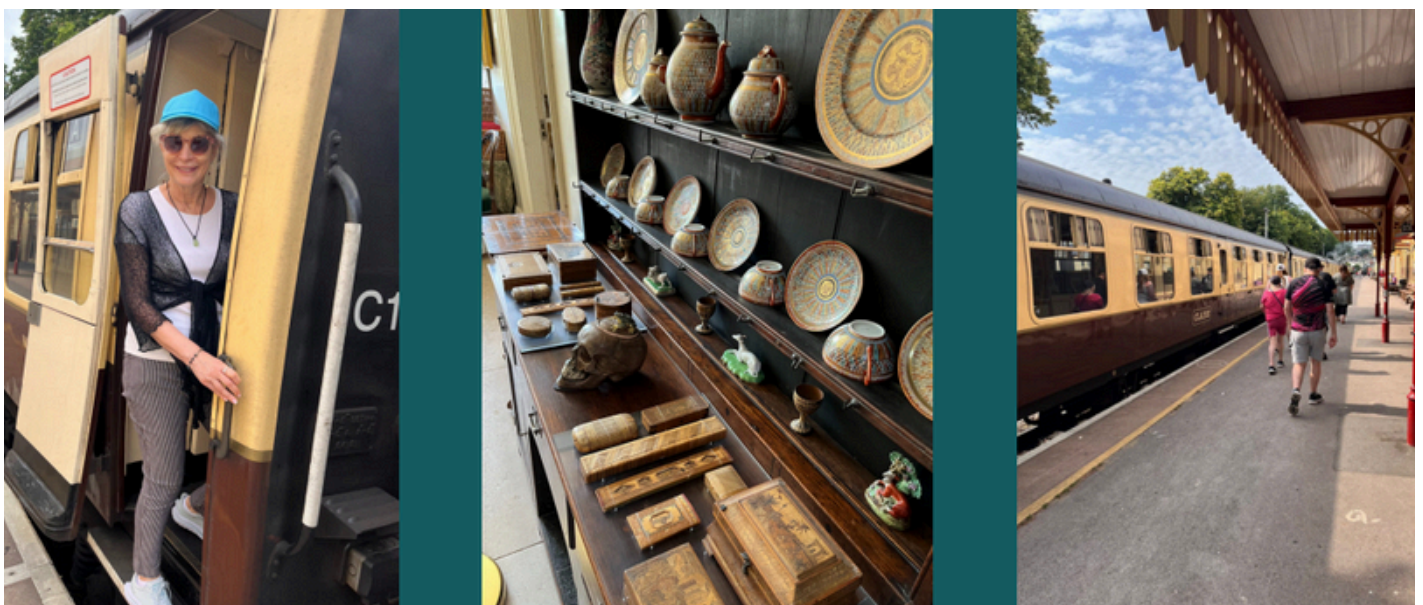
AGATHA CHRISTIE: UNA FIGURA HUMANITZADA

A més d'una trama absorbent, Benvolguda senyora Christie ofereix un retrat humanitzat d'Agatha Christie. L'escriptora es presenta com una dona avançada al seu temps, amb inquietuds i pors, i no només com la figura icònica de la novel·la de misteri. Les cartes intercanviades entre Emma i Christie afegeixen una nova dimensió a la història, mostrant la influència de l'escriptora sobre la protagonista i com aquesta aplica la lògica deductiva en la seva investigació.

UN HOMENATGE AL COZY CRIME I A CHRISTIE

Benvolguda senyora Christie és una obra plena de suspens, ambientada en l'encantador i clàssic món del cozy crime, un subgènere caracteritzat per crims en entorns acollidors i protagonistes amateurs en investigació. Pradas beu de les fonts de Christie, aportant a la vegada una veu pròpia i un estil propi. Per a Pradas: "La meua novel·la és una oportunitat per conèixer una dona fantàstica que a més, escrivia fantàsticament bé". Amb una prosa detallista i un amor evident per la literatura, l'autora ens convida a submergir-nos en un misteri que sens dubte hauria encantat Agatha Christie.

Haruki Murakami a ritme de jazz

L'escriptor japonès ha demostrat també a través dels seus llibres la seva passió envers la música jazz. Ara es publica *Retrats en jazz*

Si hi ha un element que travessa l'obra de Haruki Murakami com un fil conductor, aquest és, sens dubte, el jazz. La seva literatura, impregnada de melodies i referències musicals, té en aquest gènere un company inseparable. Però la relació de l'escriptor japonès amb el jazz va més enllà de la seva obra literària. Abans de dedicar-se plenament a l'escriptura, Murakami va regentar durant anys un club de jazz a Tòquio, anomenat Peter Cat, un espai on la música sonava sense interrupció i on ell mateix seleccionava els discos que acompanyaven els clients.

En el seu llibre *Retrats en jazz* (*Empúries/Tusquets*), Murakami convida el lector a seure a una de les taules del seu antic local per compartir amb ell la seva passió pel gènere. L'obra, que reuneix cinquanta-cinc retrats de músics, inclou il·lustracions de Makoto Wada i un comentari sobre un àlbum de cada artista. El resultat és una barreja d'història musical i autobiografia, un llibre que respira entusiasme i que transporta el

lector al món íntim i melòman de l'autor. Sobre les il·lustracions de Wada, Murakami recorda "quan Makoto Wada em va ensenyar alguns dels seus retrats de músics de jazz, se seguida vaig pensar: Oh, tant!. Sobre això si que podria escriure alguna cosa". Fins llavors, confessa que havia estat una tasca impossible.

De Peter Cat a la literatura

Amb quinze anys, Murakami va rebre com a regal d'aniversari unes entrades per a un concert de jazz a Kobe. Aquella experiència el va marcar profundament: "**Em vaig quedar atònit. Mai havia escoltat una música tan increïble**", confessaria anys més tard. A partir d'aquell moment, el jazz es convertiria en una passió irrenunciable que el portaria a acumular una col·lecció de més de 3.000 vinils abans dels trenta anys. Amb aquest bagatge, Murakami i la seva esposa van decidir obrir un club de jazz a Kokubunji, una ciutat de la Metròpolis de Tòquio. "**Vaig treballar dur, vaig estalviar diners,**

vaig demanar préstecs a amics i familiars, i poc després de deixar la universitat vaig obrir un petit club de jazz", recorda l'autor. Peter Cat es va convertir en un espai càlid i acollidor per als amants del gènere, on es servien cafès durant el dia i begudes a la nit, i on els caps de setmana joves músics oferien concerts en viu.

Durant cinc anys, Murakami va viure envoltat de jazz, posant discos des del matí fins a la nit. "Per què ho vaig fer? Per una raó senzilla: em permetia escoltar jazz tot el dia", explica. Però en aquelles nits de club de jazz, entre melodies i notes improvisades, alguna cosa més estava gestant-se: el seu futur com a escriptor.

El jazz com a banda sonora literària

Quan finalment Murakami va fer el salt a la literatura, el jazz no va desaparèixer de la seva vida, sinó que es va infiltrar en les seves novel·les. En obres com *Tokio Blues*, *Kafka a la platja* o *1Q84*, les referències musicals són constants, convertint-se en una marca distintiva del seu estil. Els seus

personatges escolten discos de Chet Baker, Thelonious Monk o Bill Evans, i sovint la música esdevé una clau emocional o narrativa dins la trama.

Amb *Retrats en jazz*, Murakami aprofundeix encara més en aquesta relació, oferint als lectors un recorregut personal per la història del gènere. Des de Louis Armstrong fins a Miles Davis, passant per Billie Holiday, Duke Ellington o Ella Fitzgerald, cada capítol és una declaració d'amor a la música i als artistes que l'han inspirat.

De **Chet Baker** escriu que la seva música fa una incombustible olor de joventut i del saxofonista **Stan Getz** recorda "en la història del jazz hi ha gairebé tants saxofonistes com estels al cel, però no n'hi ha hagut cap que hagi sabut entonar unes melodies tan intenses com Getz sense caure en un sentimentalisme fàcil".

HARUKI MURAKAMI i MAKOTO WADA

Retrats en jazz

Traducció d'Albert Nolla

Empúries

L'autor ho explica amb humilitat i passió: "No pretenc ser un expert, només un melòman que gaudeix escoltant música i escrivint sobre allò que més m'agrada". I és precisament aquest to proper, càlid i entusiasta el que converteix *Retrats en jazz* en una obra especial, capaç de seduir tant als amants del jazz com als seguidors de Murakami. En definitiva, Murakami ha transformat la seva passió en literatura, i amb aquest llibre ens convida a compartir amb ell l'emoció de fer girar un vell vinil i deixar-se portar per la màgia del jazz "els altaveus que utilitzo són uns antics JBL Back Loaded Horn, molt grossos- i ho admeto, bastant passats de moda-. Ara que ho penso, ja fa vint-i-cinc anys que escolto jazz amb aquest so o sigui que, tant si està bé com si no, no em puc imaginar que el jazz soni de cap altra manera". El meu cos s'està acostumant a les vibracions que produeixen aquests altaveus."

Canal de WhatsApp de L'ILLA DELS LLIBRES

🔔 Per rebre les notificacions dels missatges de L'ILLA DELS LLIBRES, activa la campaneta que hi ha a la part superior.

🔗 Ajuda'ns a compartir l'enllaç del canal amb els teus contactes.

Recordeu seguir-nos a www.illadelsllibres.com

A tall, white, tapered lighthouse with a red lantern room and a red roof. The lighthouse is situated on a rocky shore with a small white door at the base. The background shows a cloudy sky and the ocean.

L'ILLA DELS LLIBRES

**18 anys compartint
l'actualitat literària**

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM